

Primož Trubar
Cerkveni red
(1564)

*Znanstvenokritična izdaja dela
Cerkovna ordninga z znotrajjezikovnim
prevodom v sodobni slovenski
knjižni jezik*

Uredil
Kozma Ahačič

ZALOŽBA
Z R C

ZDRUŽENJE
TRUBARJEV
FORUM

2014

PRIDIGA IN TOLAŽBA

*ljudi, ki jih dolgotrajne bolezni vodijo v težke,
velike hudičeve skušnjave in v dvom
v Božjo milost in pomoč
ter v obup*

Kadar bolnik toži predvsem, da ga hudič peha v velike in težke skušnjave zaradi vere, ker postaja njegova bolezen od dne do dne le še večja in težja in se krepi, čeprav on pa in drugi ljudje zvesto kličejo k Bogu in prosijo za pomoč in za zdravje, a mu ni nič bolje, ampak le še huje; da mu zato prihaja na misel in se mu zdi, da je Bog do njega neusmiljen, da noče uslišati ne njegovih prošenj ne prošenj drugih ljudi; če bi mu bil namreč Bog milosten, tedaj bi uslišal njegove prošnje in prošnje drugih in bi bilo njegovo stanje boljše in bi njegova bolezen izzvenela itd. – na tako tožbo in jadikovanje naj pridigar bolnika takole tolaži:

*Doktor Luther
je nekega bolnika
tako tolažil.²⁴⁶*

Moj ljubi brat, če hočemo biti kristjani, se moramo naučiti in se navaditi, da nas hudič vselej prijemlje s kremplji tam, kjer smo najbolj šibki. Svojo hudobno spretnost, da vselej prinaša dež tja, kjer je že mokro, je izkazal že v raju, saj ni najprej popadel Adama, ampak šibko Evo. Zato moraš vedeti in pomisliti, ko pride na tak način k tebi, da take misli niso tvoje in niso zrasle v tvojem srcu, ampak so od hudiča in ti jih moraš pretrpeti. Hudič namreč vse to polaga v tvoje srce, da bi se ti zdelo in bi sam pri sebi mislil in pravil: »Glej, kličem h Gospodu Bogu, a on me noče uslišati, ne meni se zame, on je moj sovražnik; če bi bil moj prijatelj, bi mi namreč pomagal itd.«

*Hude misli pridejo
od hudiča.*

Proti takim hudičevim mislim koristi, da se trdno in močno držiš Božje besede in obljube in da se ne pustiš oddaljiti od Kristusove obljube, da nas zagotovo usliši. Mi pa Gospodu Bogu ne smemo postavljati časa

*S čim in kako se
moramo braniti
pred hudičevimi*

²⁴⁶ Po Dietrich (1543: n4a).

ne kraja ne mesta ne osebe, kdaj, po kom in kako nam bo pomagal. Pred tem se moramo še posebej pozorno varovati. Čas namreč, kraj, *persona*,²⁴⁷ to so le *akcidencije*,²⁴⁸ ki so v Božjih rokah in jih mi ne moremo razumeti. A *substancija*,²⁴⁹ to je Božja milost in obljuba, ta je zagotovljena in zanesljiva. Zato se moraš trdno oklepiti Božje obljube in se je močno držati in si je ne pustiti vzeti, čeprav ne poznaš časa, kraja, *persone*, kdaj in kako ti bo Bog pomagal.

*mislimi in jim
nasprotovati.*

Kadar se ti torej zdi, da s svojo molitvijo nič ne opraviš, tedaj se ustavi in najprej presodi razliko med boleznijo in svojo vero. Spoznal boš namreč, da si kristjan in da si krščen po Kristusovi smrti. Bodi pozoren na to poklicanost in pusti, naj bo ta tvoja najboljša tolažba. Če boš namreč tako delal, boš prišel do spoznanja, da je Bog daroval svojega Sina tebi in ga zavoljo tebe dal v smrt. Proti takemu daru in milosti tvoja telesna težava in bolezen ni vredna nič. Če bi lahko, bi bil tisočkrat raje bolan, kakor da bi bil oropan tega zaklada, Božje milosti. Zato se moraš naučiti dobro razlikovati in razmišljaj v skladu s pravili *dialektike*: »Božja misel in volja je, da moram verovati v njegovega Sina Jezusa Kristusa. Poleg tega mi je Bog dal in podaril svojega Svetega Duha, saj brez Svetega Duha ne bi mogel imeti pravih misli o Kristusu in vere vanj, ne bi mogel verovati, da je bil darovan zame od Boga in da je umrl zavoljo mene. Krščen sem kot priča svoje vere in po krstu sem postal ud njegovega duhovnega telesa.«

*V skušnjavah se
moramo spomniti,
da smo po krstu
poklicani k
zveličanju.*

Če pa bi te nato obhajalo še več hudičevih misli, tedaj razlikuj in razmišljaj takole: »Krščen sem in verujem v Jezusa Kristusa, zato ne more biti drugače, kakor da Bog usliši in mi da samo tisto, kar ga prosim v imenu Jezusa Kristusa, kakor Kristus sam govori. »Ne pravim, da bom jaz prosil Očeta za vas, saj vas Oče sam ljubi.« A Gospod Bog mene ni rešil, osvobodil zato, da bi mi ne bilo treba nič trpeti. Ljubi me zavoljo svojega Sina Jezusa Kristusa, kakor oče ljubi svoje dete. A včasih svojo ljubezen do mene skriva, zato se mi zdi, da se nad menoj jezi in da noče uslišati mojih prošenj. A takšno Božje ravnanje je običajno, kakor o tem govori 79. psalm,²⁵⁰

*Vsi kristjani
morajo imeti
skušnjave.*

²⁴⁷ Lat. 'oseba'.

²⁴⁸ *Slučajnosti*.

²⁴⁹ *Gotovost, zanesljivost*.

²⁵⁰ Prav: Ps 97, 2

ko pravi: »Oblaki in tema ga obdajata.« In v 18. psalmu: »Njegov šotor ga obdaja, skrit je v temi in v velikem črnem oblaku.« In sveti Pavel (1 Kor 13): »Zdaj gledamo skozi ogledalo, prek nerazumljive²⁵¹ besede, takrat pa iz obličja v obličje.« Z očmi ga zdaj ne moremo videti, ampak od zadaj, v njegov hrbet. Zato, moj ljubi brat, uči se, zdaj si v šoli, v kateri se moraš prav naučiti nauka vere, ne le *speculative*,²⁵² iz knjig, kakor doslej, ampak *practice*,²⁵³ to je z delom in dejanji. Zdi se ti, da te Bog ne mara, da te sovraži. In taka misel pade na vse ljudi, kadar so dolgo v grehu ali trpljenju ali kakršni koli drugi nadlogi. Tedaj se jim vselej zdi, da je Bog jezen nanje. Vse to pa še dodatno podžiga hudič: kadar koli hočeš v svoji nesreči in nadlogi moliti, hudič vselej polaga v tvoje srce misel, da so tvoje molitve zastoj, da jih Bog ne usliši, kakor sam čutiš in vidiš, saj je tvoja bolezen le še hujša. Itd. In takih skušnjav nisi prisiljen trpeti le ti sam, ampak tudi jaz, skoraj vsak dan – in vsi kristjani. Kaj naj torej naredimo? Vedeti moramo, da smo poklicani k takemu spopadu in vojskovanju. Kot kristjani smo namreč po Božji volji takoj na čelu vojskovanja. Toda Bog nas pri tem ne bo zapustil ali bežal od nas, saj če nikoli ne bi čutili takih skušnjav in težkih misli, nikdar ne bi vedeli, ne bi izkusili, kaj je Kristus. Zato se uči, kako se upreš takim skušnjavam, težkim in krivim mislim, in reci: »Razumljivo je, da moje meso in moja nora pamet menita, da me Bog sovraži, da mu ni mar zame, da me zato pušča v nesreči, trpljenju in težavah. A jaz sem kristjan in verujem v Jezusa Kristusa. Ta zaklad imam, tudi če se hudič razpoči od besa. Zato se bom v večji meri tolažil s svojim zakladom in v manjši meri bal svoje boleznin in nesreče.«

Če bi nas hudič ne izkušal tako močno, če bi nas v veri pustil na miru, potem bi nam naše boleznin in nesreče ne bile težke. Zato se uči, s čim in kako se lahko upreš hudiču in se potolažiš v svoji nesreči. Reci: »Čeprav bi me Gospod Bog zdaj pustil umreti, ne bom dvomil v njegovo milost in pomoč in ne bom obupaval, ampak bom svoje srce in upanje trdno postavil vanj. Tega mi hudič ne more ubraniti. To, da je Bog zame daroval svojega Sina, je zanesljivo znamenje, da mi noče hudega, ampak dobro.«

V svojih nadlogah moramo pomisliti na svetega Joba, kako se je najprej zaradi svoje mesene šibkosti jezil na Boga, potem pa je s pomočjo Svetega Duha Boga spet hvalil.

²⁵¹ Db. *temni*.

²⁵² Lat. 'teoretično'.

²⁵³ Lat. 'praktično'.

Umetnosti, da se pošteno upreš hudičevim skušnjavam, pa se ne da naučiti hitro, ampak to vzame več časa. Poglej in pomisli na svetega Joba, kako je najprej v svoji težki bolezni mrmral zoper Boga, ko je dejal: »*Tu versus es mihi in crudelem*. Postal si okruten do mene. Jezo mi kažeš s svojo močno roko.« Tu je Job govoril precej ostro proti Bogu, a se je potem spomnil, zakaj in zavoljo česa mu je Bog naložil tako nesrečo. Zato je začel Gospoda Boga spet globoko častiti in ga hvaliti. In kakor Job se moramo kristjani vedno prepirati s hudičem. Hudič bi namreč rad naše kratkotrajne telesne nesreče in nadloge vselej storil za večne. V takih skušnjavah se moramo navaditi, da vselej pomislimo in rečemo: »Jezus Kristus je živ in imam njegovo besedo, naj se nadejam njegovega življenja,« kakor o tem govori sveti Pavel (Rim 5): »Če smo se po smrti njegovega Sina spravili z Bogom, ko smo bili še sovražniki, bomo zdaj, ko smo spravljani, veliko bolj zveličani po njegovem življenju.« In če je s tvojim srcem tako, je to zanesljivo znamenje, da je Kristus Jezus položil vate pravi temelj. Zato naj ti bo v zanesljivo tolažbo, da ti Gospod Bog noče hudega, ampak dobro. Če te tolažbe ne sprejmeš, pa tudi nobene druge ne najdeš.

Iz tolažbe, ki izhaja iz tega, da je Bog svojega Sina dal v smrt zavoljo tebe in ti ga podaril, moraš povzeti tudi druge argumente in nauke. Najprej se moraš zavedati, da je tvoja bolezen, pri kateri se tebi zdi, da se Bog jezi nad tabo, stvar, ki jo občutiš. Vera pa je stvar, ki je ne čutiš in ne vidiš. Stvari, ki nas čakajo v nebesih, lahko namreč vidimo le v ogledalu in v nerazumljivih besedah, kakor o tem govori sveti Pavel (Heb 11; 1 Kor 13). K nauku in potrditvi vere pa sodijo pridiga evangelija, sveti krst, sveta Kristusova večerja in Sveti Duh, ki prebiva v srcu in pravi: »Verujem v Jezusa Kristusa, svojega edinega zveličarja.« Teh misli ne bi imel, teh besed ne bi govoril, ko jih Bog ne bi zapisal v tvoje srce s svojim prstom, to je s Svetim Duhom. Zato, moj ljubi brat, se uči in tolaži se s tem, da nisi krivoverec ali papežnik ali nevernik ali pogan, Turek ali Jud, ampak se trdno držiš svoje vere v Jezusa Kristusa in ga ne bi rad izgubil ali zatajil. Tvoja usta priznavajo Jezusa Kristusa, tvoje srce veruje v Jezusa Kristusa, da je on plačal tvoje grehe na križu s svojim trpljenjem, smrtjo in vstajenjem in te odrešil večne smrti, hudiča in pekla. To pa je zanesljivo znamenje, da si, pa bodi zdrav, bolan ali mrtev, pravi kristjan in da sodiš v Kristusovo kraljestvo. Zato se Bogu globoko zahvali in bodi vesel in ga prosí, naj te pri taki veri in upanju obdrži in ohrani do konca. Beremo o deklici

*V naših
skušnjavah in
nesrečah moramo
najprej upoštevati
naravo vere,
ki temelji le na
nevidnih in
nerazumljivih
stvarih in nam jih
skuša pokazati.*

Mekdili,²⁵⁴ kako je hudiču, ko jo je skušal in ni imela nič drugega, s čimer bi se mu mogla upreti in se ga ubraniti, rekla: »Krščena sem, zato te ne bom poslušala.« In je prav govorila, saj stavek: »Krščena sem,« zaobjame vse člene, ki sodijo h krščanski veri. Prav tako naredi tudi ti, ko postaja tvoja bolezen čedalje večja in težja, ko več ne čutiš in ne vidiš nobene pomoči. Bolj ko moliš, huje in težje ti je. Tedaj si iz srca reci: »Verujem v Jezusa Kristusa, krščen sem. Evangelij mi je všeč, rad imam svete zakramente, Kristusu Jezusu nisem sovražen, ampak verujem in imam za resnico, da je on moj edini zveličar in rešitelj.« In kadar boš stanovitno ostajal pri taki veri, tedaj ti hudič ne bo mogel storiti nič. Pri tem pa moraš vedeti, da hudič vlaga proti tebi vse svoje moči in spretnosti, da bi te mogel spraviti iz tvoje obrambe in iz tvojega gradu, to je od vere v Jezusa Kristusa. Ti pa le ostani v taki obrambi in se ne pusti izvabiti ven in reci: »Tega, da nas bo Bog za vekomaj zveličal zaradi Jezusa Kristusa, si nisem izmislil sam, ampak sem te besede prejel in slišal od samega Jezusa Kristusa. Četudi on odlaša s svojo pomočjo, bom to sprejel, kajti takšna je njegova navada. On ne pusti, da bi ga zaprli in prijeli, kakor bi mi to hoteli, njegovo prebivališče je v nerazumljivem.²⁵⁵ Ko pride k tebi hudič in pregovarja, kako Bog noče uslišati tvojih prošenj, kako se ne meni zate in kako nenaklonjen ti je, tedaj reci: »*Hae sunt fallaciae accidentis, per quas vult amovere substantiam.*²⁵⁶ Hudič mi hoče s pomočjo slučajnega vzeti to, kar je gotovo. To, da verujem v Kristusa, da je on moj odrešenik in zveličar, je *substantia*, to je gotovo in zanesljivo. Na to se zanašam, pri tem hočem ostati, naj se zgodi z mojo boleznijo in s tem, kar je slučajno, kakor ljubi Bog hoče, bodisi se obrne v življenje ali v smrt. Zato se ne oziraj na druge *accidentiae*²⁵⁷ in hvali Boga in ostani pri *substanciji*, to je, veruj, da je Bog zavoljo svojega Sina, v katerega veruješ, tebi dober, milosten, on te ne bo zapustil, ampak ti bo prišel na pomoč, ko bo za to čas. Kar je zastavil za nas (to pa je njegov Sin), je namreč visoko in veliko in tega on ne bo zapustil.

²⁵⁴ Mesta nam ni uspelo razrešiti. Prevedeno po Dietrich (1543: 01b).

²⁵⁵ Db. 'v temi'.

²⁵⁶ Lat. 'To so ukane s slučajnim, s pomočjo katerega skuša (hudič) odvzeti gotovo.'

²⁵⁷ Tj. 'slučajnosti'.

Poleg omenjene tolažbe se moramo tudi zavedati, kadar nas hudič zalezuje in skuša s takimi mislimi in z dvomi v Božjo milost in pomoč, da ne trpimo takih hudičevih skušnjav sami, ampak z nami vred trpi vse krščanstvo in vsi verni. In da vsi verni, naši duhovni udi, z nami vred kličejo k Bogu, prosijo za pomoč, molijo: »Oče naš, ki si v nebesih«. Po vsem svetu ni nobenega kristjana, ki bi molil in dejal »moj Oče«, ampak le »Oče naš«, saj vsi kristjani vedo, čutijo, vidijo in izkušajo, kako hudič vselej postavlja v ospredje norčevsko oglavnico,²⁵⁸ Božjo jezo, vse nadloge in nesreče, mi pa se moramo učiti, da je vse, kar zadeva vero, nevidno. Kdor torej hoče nevidne reči narediti vidne, ta sam sebi večja bolezen in nesrečo in izgublja *substancijo* in največjo tolažbo, o kateri smo prej govorili. Zato se učite *theologicam dialecticam*²⁵⁹ in recite hudiču: »To, na kar me napeljuješ, ni *principal*,²⁶⁰ največja reč, ampak *accidens*,²⁶¹ ki se lahko danes ali jutri spremeni. Če bo namreč Bog hotel, tedaj utegnem kmalu biti zdrav, kakor sem postal bolan. Prava *substantia* in pravi glavni *artikul* pa je, da ne sovražim svojega Gospoda Jezusa Kristusa, temveč vanj verujem (kakor koli že težko verujem), da je on zame trpel in da bom po njem zanesljivo imel večno življenje. In da ne držim s papežem ne s Turki ne z Judi, ki vsi sovražijo Božjo besedo. Na tak način naj kristjan vselej razlikuje in trdno veruje, da je Jezus Kristus vse, v kar zaupamo, naše življenje, naša tolažba in naše največje veselje in da nas bo rešil v večno življenje, pa naj gre telesu, kakor Bog hoče.

Hudičevih skušnjav ne trpimo sami, ampak jih trpijo vsi kristjani po vsem svetu. Oni z nami vred vedno kličejo k Bogu in ga prosijo za pomoč.

Poleg tega si tudi zapomni, kadar čutiš, kako si šibak in da si v težkih preizkušnjah, da tedaj ni dobro, da si sam – ampak pusti, da eden ali dva s teboj govorita o Kristusu. Ali pusti, da ti kdo prebere kaj iz Svetega pisma, iz psalmov, iz Joba, iz svetega Janeza evangelista, iz pisem svetega Petra in svetega Pavla, da se ne boš sam grizel s hudičem. Hudič je namreč zelo spreten *disputant*,²⁶² in kamor lahko potisne glavo, tja zleze z vsem telesom kakor kača. Zato ne bodi sam, ampak vzemi vselej k sebi brata

Bolni ljudje, ki ležijo v težkih preizkušnjah, naj ne bodo sami, ampak naj se pogovarjajo z razumnimi kristjani in naj berejo Sveto pismo.

²⁵⁸ Beseda *gugla* (nem. *die Gugel*), ki jo prevajamo kot 'oglavnica', označuje kapuco, ki pokriva tudi ramena. Tu gre za besedno igro, saj *gugla* v tem kontekstu označuje meniško kapuco, besedna zveza *norska gugla* pa namiguje na kapo, ki jo nosijo dvorni norci (nem. *Narrenkappe*).

²⁵⁹ Lat. 'teološko dialektiko'.

²⁶⁰ Lat. 'nekaj prvotnega', torej *substantia* 'gotovost, zanesljivost'.

²⁶¹ Lat. 'slučajnost'.

²⁶² *Razpravljalec*.

ali pridigarja in ga pusti, naj s tabo govori o Bogu, njegovi volji. Pri takem pogovoru je Kristus (Mt 18), kajti en sam je za hudiča resnično prešibek, kakor sem to sam pogosto izkusil. Pogosto se mi namreč prigodi, da moram v takem primeru govoriti majhnim otrokom. Naš Gospod to dopušča, da se ne bi prevzeli in hvalili, da smo sami po sebi dovolj močni, ampak da bi priznali in hvalili Kristusovo moč in njegovo besedo. Meni se je pogosto prigodilo, da mi je kak preprost, neuk človek pomagal s tolažilno besedo. S tem mi je Bog dal vedeti, da moja moč, modrost in vedenje brez Kristusa in njegove besede ni prav nič, kakor je o tem govoril sveti Pavel (2 Kor 12): »Moja moč je močna v šibkih.« Božja moč je namreč moč, ki ne razbija in ne vpije naokoli na ves glas, ampak prihaja v veliki šibkosti, tiho in krotko, da ji lahko rečemo: »Gospod, sem ubog grešnik, slabo mi gre, a vendar verujem in upam vate, pa naj mi gre, kakor ti hočeš. Če si me pozabil, naj bom pozabljen; če se jeziš, se jezi, a jaz zato ne bom postal nevernik, ne bom odpadel od vere, ampak bom še veliko bolj veroval in imel za gotovo, da je Kristus Jezus, tvoj Sin, umrl zavoljo mene, me pomiril s teboj, me odrešil hudiča in pekla in mi pridobil večno življenje. To me ne more zмести, tudi če bi me vse drugo zmedlo. *Accidentia* namreč *non tollunt substantiam*.²⁶³ Ta stanovitni člen naše vere, to je Božja obljuba, mora ostati, tudi če se druge reči razdro in vzamejo svoj konec.

Za velik Božji dar moraš imeti vero in spoznanje, da se ne boš nikoli hotel ločiti in odpasti od Kristusa in njegove Cerkve in da boš odločen vedno ostati pri veri v Kristusa in pri njegovi Cerkvi, čeprav je v sebi ne bi čutil. Za vse, ki so takih misli, je tu vera in pri njih je vse dobro, pa naj gre telesu dobro ali slabo. Bog namreč ne bo zapustil nikogar, ki tako veruje, pa naj bo njegova vera še tako šibka. Kajti Bog ni tiran, da bi komu ne hotel spregledati njegove šibkosti, saj dobro ve, da se zoper nas bojuje hudič in naše lastno meso, zlasti kadar smo bolni. Svetemu Petru je spregledal in mu prizanesel, ko ga je trikrat zatajil, takoj ko je priznal svoj greh in prosil za milost. Tako bo storil tudi z nami, o tem ni dvoma. Ti pa, ki zametujejo in sovražijo Božjo besedo, ti naj se ozrejo navzgor, saj trenutno nimajo takšnih skušnjav. Hudič jih namreč pusti na miru, saj so že njegovi. Tebe pa in drugih, ki bi radi prav verovali, služili Bogu, ki se bojijo Boga in njegove pravičnosti, teh ne pusti v miru. Nima jih namreč pod svojo oblastjo, a bi jih rad imel. Kako in s čim pa jih dobiva? Ne

Zanesljivo znamenje zveličanja vsakega človeka je, da kdor ljubi Kristusa in njegovo besedo, ne vprašuje po drugi veri. Takemu Bog rad spregleda šibkost v njegovi veri.

²⁶³ Lat. 'slučajnosti ne odpravijo gotovega'.

drugače, kakor da jih z dolgimi, težkimi preizkušnjami, boleznimi in z nesrečami pripravi, da dvomijo in obupujejo na Božji milosti in pomoči. Zato, moj ljubi brat, dobro premisli vse, upri se hudiču in se pošteno brani! »Ta namreč, ki prebiva v nas, je močnejši kakor ta, ki je na tem svetu,« pravi evangelist Janez (1 Jn 4). Hudič, ta se vedno vojskuje proti nam in se silno bojuje z nami, se z nami prepira, nas teži. Toda ne bo nas ujel, ampak bo moral sramotno bežati od nas, kajti naša vera ga bo premagala, kakor govori sveti Janez (1 Jn 5): »Vse, kar je rojeno od Boga, premaga ta svet.« Naj se hudič in ta svet jezita in nas žalostita, kakor hočeta, a naša zmaga stoji, kajti Kristus je živ, kakor pravi sam (Jn 14): »Jaz živim in živeli boste tudi vi, moji verniki.« To je naša tolažba in naj tudi ostane naša tolažba. Sicer bi nihče ne mogel premagati in pretrpeti hudičevih skušnjav, kakor lahko vidimo pri teh, ki obupajo in naredijo samomor. Mi pa vemo, da imamo Gospoda, ki je Jezus Kristus, Božji Sin, ki prebiva pri nas s svojo besedo. Z njim in z njegovo besedo bomo premagali vse hudičeve skušnjave in ga odpodili od nas. Neverniki, ki se ne menijo za Kristusa in njegovo besedo, pa tedaj, ko bi Kristusa lahko zaslišali in ko bi potrebovali njegovo besedo, nanj ne smejo in ne znajo prav pomisliti in se tolažiti z njegovimi obljubami. Zato se moramo načrtno bati Gospoda Boga in imeti njega in njegovo besedo pred očmi in ju ljubiti. Ti pa ne dvomi, saj ljubiš Kristusa in njegovo besedo, sodiš v krščansko Cerkev in si ud telesa našega Gospoda Jezusa Kristusa prav tako kakor mi. Verniki smo namreč vsi eno telo po krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa, oprani vseh naših grehov in po njegovi besedi in po svetih zakramentih poklicani v skupnost in zasajeni vanjo. Take tolažbe, moj ljubi brat, se trdno drži!

Te tolažbe, moj ljubi brat, se trdno drži, tolaži se in se uči zanesljivo, milostne Božje obljube, ki jo je Bog ponudil in dal po Kristusu Jezusu tebi in nam vsem, da nam bo Bog Oče zavoljo Kristusa odpustil vse naše grehe, nas sprejel za svoje ljubljene otroke, nas ne zapustil v nobeni nesreči, ampak nas po telesni smrti popeljal v večno nebeško veselje. Zato ne pusti hudiča v svojo kamrico, to je v svoje srce, v katerem je in prebiva beseda, obljuba in tolažba našega Gospoda Jezusa Kristusa, ampak mu naravnost reci, kakor je dejal

Bolniki naj se v svojih preizkušnjah upirajo hudiču z vero in z Božjo besedo in ga s tem odženejo od sebe (1 Pt 5; Jak 4).

Kristus: »Poberi se, hudič,«²⁶⁴ ne sodiš k meni, saj ima v meni svoje bivališče moj Gospod Jezus Kristus, on naj vlada in gospoduje v meni s svojo besedo. Kajti v njegovo ime sem krščen, njemu pripadam, pri njem bom ostal in njega se bom trdno držal. In ko boš tako storil, bo moral hudič zbežati od tebe in tvoje srce bo ostalo mirno in veselo. Kadar pa bi se prigodilo, da bi pozabil na tako tolažbo in bi godrnjal proti Bogu, bi bil nejevoljen v svoji boleznini in bi v jezi govoril kaj nerazsodnega, tedaj ne smeš misliti, da te bo zaradi takega godrnjanja in nejevolje Bog zavrgel, saj takšna nejevolja, jeza in godrnjanje ne izvirajo iz prešernosti, ampak iz šibkosti, taki grehi niso hoteni, kakor so papeževi in vseh teh, ki sovražijo Božjo besedo, ampak so to grehi, ki so storjeni iz slabosti. Če bi namreč ne preboleval težke boleznini in ne bi bil v preizkušnji, bi tudi ne godrnjal in se ne bi jezil. Ker pa je tvoja težava tako velika, te teži, Bog pa dobro ve in ti bo tako tvoje godrnjanje, če ga boš prosil, spregledal in odpustil. Zato, moj ljubi brat, bodi potolažen, srčen in vesel, naš nebeški Oče te ne bo zapustil, saj imaš kot ud Kristusovega telesa delež z nami. Mi vsi pa imamo delež v naši glavi, Jezusu Kristusu, v našem zvestem pastirju naših duš. Ta te bo obdržal v pravi veri in bo uravnaval in usmerjal k časti in hvali svojega svetega imena in v zveličanje tvoje duše vse tvoje reči, nesreče in preizkušnje. Amen. Božji mir naj bo vedno s tabo po Jezusu Kristusu. Amen.